

og agerer Børn, der ser paa Blomsterne og nyder Solen?»

»Aa jo . . . det vil jeg gerne.«

Der var i Enslevs Holdning overfor Fru Bertha et Galanteri, som ellers var ham ganske fremmed og forresten heller ikke klædte ham. Det skrev sig fra deres Bekendtskabs tidligste Tid, da Fru Bertha og hendes Mand endnu sad ovre i Birkedommerboligen paa Samsø. Enslev, der allerede dengang var en af Venstres Førere, blev kaldt derover til et Folkemøde, og det var i Virkeligheden mere den unge Frues Skønhed end hendes Mands politiske Betydning, der oprindelig fik ham til at interessere sig for Birkedommerens Valg til Rigsdagen og Familjens Overflyttelse til København. Til Held for Venskabet havde Fru Bertha dog aldrig fuldt forstaaet hans Hensigter. Med sit Væsens friske Umidelbarhed havde hun taget mod hans bjørneagtige Kur uden for Alvor at mistænke den allerede aldrende Mand. Derfor var hun nu en af de faa Damer fra de højere Selskabskreise, som Enslev følte nogen virkelig Agtelse for. Naar han kaldte hende Fru Justitia, var det ikke, som Folk troede, blot fordi hendes Mand havde været Justitsminister i et af hans Ministerier. —

Jytte var imidlertid gaaet ind gennem Stuerne og havde i Kabinettet foran den store Spisesal truffet